Trinxeres

La gent de la meva edat –més o menys– hem tingut un contacte intensiu amb els que van viure la guerra. Avis, pares, oncles, veïns, ens ho han explicat gairebé tot sobre aquell conflicte que va marcar tan profundament el nostre país. La setmana passada ens ho recordaven des de TV3 amb un programa anomenat Trinxeres, en què es fa recompte d'algunes d'aquestes històries, però, si sumem les unes amb les altres, arribarem fàcilment a la conclusió que mai ningú va matar ningú. Cap d'ells va prémer mai el gallet del fusell, tots van fugir, es van amagar o van mirar cap a un altre costat.

Tots en van ser víctimes, és cert, però l'estadística dels morts també és certa i no els va matar directament el general Francoamb una pistoleta, ni l'Azaña amb un naranjero, les bales mortals eren disparades per avis, pares, oncles o veïns, encara que mai ho van voler reconèixer als seus fills, néts, nebots o coneguts. La guerra, com la vida, fa fàstic i val més no expressar-ho obertament.

L'única vegada que vaig sentir a parlar honestament sobre aquell conflicte va ser en boca d'un antic combatent, un home ja gran en aquell moment, però encara en actiu, que per il·lustrar el seu paper com a servidor d'una metralladora en la batalla de Guadalajara, a Brihuega, el març de 1937, em repetia sense cap mena d'embuts: «Mai havia matat tanta gent com aquell dia!». Finalment s'excusava dient –això sí– que la majoria dels caiguts davant de l'implacable foc de la seva arma, eren italians.

La vida fa fàstic i la guerra més, sobretot aquella guerra fratricida, però potser ja seria hora d'enfrontar-ho directament, de parlar amb els que encara serven un bri de memòria i estiguin disposats a assumir responsabilitats històriques, les seves o les dels seus. Fins que no ho fem, la guerra continuarà per altres mitjans.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/02/11/trinxeres/828724.html?utm_source=rss